

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI ŽIVOTNÍHO PŘÍBĚHU PANA JANA ZACHA

Zpracovali: Jan Chalupa, Viktorie Malá, Anna Matoušková, Aneta Štorková, žáci 6.A a 8.D ZŠ E. Rošického 2, pod vedením paní učitelky Jiřiny Nápravníkové.

Je 25.březen 1946 a manželům Zachovým se narodil malý Jan. První velká událost v jeho životě, křtiny, se odehrála v kostele. V kostele proběhlo také naše nahrávání jeho životního příběhu. Rodina se tím, že chodí do kostela, NIKDY netajila a státní bezpečnost to NIKDY nedokázala pochopit.

„Velice tvrdě a ostře rodiče nabádali, abychom nevychovávali svou působností mladé lidi, abychom je nepřitahovali do kostela.“

Malému Janovi bylo jen 8 let, když mu nečekaně zemřel tatínek.

„Zabil ho elektrický proud.“

Jako dnes si Jan pamatuje stolní lampičku, kterou tatínek opravoval. Dostal přímý zásah do srdce. Zemřel před Janovýmma očima.

Maminka zůstala sama se 4 dětmi. Oporou jí byly právě ony a víra.

„Když jsem přišel ze školy a našel jsem maminku, strašlivě usazená.“

Víra byla rodině oporou, ale také důvodem neustálých návštěv a výslechů StB. Doma v gauči měli Zachovi schované zakázané knížky.

„Roztáhněte to šufle a maminka říkala, no jak já mám regma, vždyť si to roztáhněte vy.“

Šufle bylo velice velké a těžké, vyšetřovatel, podle slov pana Jana, línej estébák a to rodinu zachránilo.

S realitou StB se Jan setkával neustále.

„Oni neradi viděli, když jsme se scházeli před kostelem a čtali do balónu.“

Starší bratři učili malé ministranty, sportovali s nimi a chodili do kostela. Za to byli náležitě odměněni. 8 měsíců výslechů, 2 roky nepodmíněně.

Po základní škole se Jan vyučil nástrojářem. Studium na průmyslovce mu bylo znemožněno,

„Chodil jsem do kostela a to se nesmělo.“

V kostele Jan prožil další dvě významné události - první svaté přijímání a biřmování. Biřmování proběhlo v Kolíně, v utajeném režimu. Nikdo o tom nevěděl, ani správce jihlavské farnosti. Přesto mu bylo vyhrožováno sesazením, protože StB informaci zjistila.

Rok 1968. Jan prožíval krásné období. Byl zamilovaný, radoval se ze života, rád fotil. Fotil vše, co viděl. A najednou byly všude tanky a sovětští vojáci.

„Chodil jsem mezi tankama, oslovil jsem vojáky..... Vy jste okupanti.“

Odpověď zněla: nejsme okupanti, toto je internacionální pomoc.

Doba, která nastala, opět nebyla pro rodinu jednoduchá. Ani nyní na ně StB nezapomínala.

„Velkou roli hrálo rozhlasové vysílání Svobodné Evropy a to jsme běžně poslouchali.“

Jak Jan prožil rok 1989?

„Chodil jsem manifestovat,.... s chutí jsem pozoroval, jak někteří obracejí kabát. Kdo byl dříve komunista, už nebyl.“

Konečně nastala doba, kdy nikdo nebyl kvůli náboženství pronásledován.

Nyní si pan Jan užívá zaslouženého důchodu. S manželkou Marií se radují ze svých 3 dětí a 12 vnoučat. Ve volném čase se věnuje také své oblíbené četbě a hře na varhany.

A vzkaz Jana mladé generaci?

„Najděte odvahu abyste nelhali. Nebudte líní, buďte zvědaví, nenechte se od nikoho oblafnout.“